

Podlavičník

Bodybook

Student
v zahraničí

Učitelské
počátky

UPRCHLUCKÝ
TÁBOR

OBSAH

Úvodní slovo redakce.....	1
Pedagogické embryo.....	2
Tváře naší školy.....	4
Chytré věty Běty a Květy aneb kam na dobré kafe.....	7
Studium v zahraničí.....	9
Zdravá výživa.....	14
Svět kolem nás.....	18
Návštěva hospicu.....	20
Sport.....	21
Ze školních lavic.....	25
Hry.....	30
Nábor nových členů.....	33
Na tomto čísle se podíleli.....	34

Milí čtenáři,

Pololetí se za námi mihlo velkou rychlostí. Někomu se zdá, že mu čas protéká mezi prsty a mizí v dáli, zatímco jiným utíká čas snad pozpátku. Časopis vás na malou chvílku v tomto spěchu zastaví, vytáhne z této mašiny na stres. Nechá vás vydechnout u školních lavic a pomůže načerpat nové síly. Může vás též opět potěšit grafikou, přehlednými rubrikami a v tomto čísle i ožehavými tématy poslední doby. Rozhovor s tvářemi naší školy a mnoho dalšího. Rozhodně neváhejte a ponořte se do čtení vámi známého Podlavičnicku tak, jak ho ještě neznáte. Přeji zajímavé čtení.

Břetislav Vonšovský

PEDAGOGICKÉ EMBRYO

Učitelem se člověk nerodí, učitelem se člověk stává. A někdy dost těžce. A o tom je následující rubrika...

Začátky jsou zkrátka těžké

Přibližně v posledním ročníku pedagogické fakulty jsem dospěla k názoru, že stojím v pomyslné řadě Učitelů s velkým U přibližně hned za Komenským. Ovšem první praxe mi tuto představu rozbořila jak domeček z karet.

Moje první samostatná měsíční pedagogická praxe probíhala v pátém ročníku fakulty. To vám vyberou střední školu, kde nejdříve chodíte s určeným uvádějícím učitelem do hodin a sledujete, jak učí, pak učíte vy a on sleduje vás a pak vás vypustí do hodiny samotné a dělej, co umíš.

Nastoupila jsem na vyloženě chlapeckou školu. Měla jsem pocit, že když nevzbudím ve studentech maximální a upřímný zájem o svůj předmět, selhala jsem jako pedagožka, žena.... Nakonec jsem zájem vzbudila, všem úplně jinak, než jsem čekala a chtěla. Jedno je ale jisté, stala jsem se doslova hvězdou. Pak se mi to už nikdy nepovedlo.

Jak k tomu došlo? Jednoduše a nechtěně. Máte-li pocit, že se vám zrovna daří, věřte, že to nebude dlouho trvat. A netrvalo. Byla jsem vypuštěna sama do třídy. Šla jsem tam naplněna optimismem, dobrou vůlí, nekonečnou trpělivostí a vším možným. Třída třetáků – budoucích lesáků na mě čekala v posluchárně fyziky (byla stejně stupňovitá jako ta naše). Vyložila jsem látku, cítila se jako Jana Amoska Komenská a zadala samostatnou práci. Hoši psali a já se začala nějak bezděčně houpat na židli. A najednou to přišlo. Dodnes to nechápu. Židle pode mnou podjela nebo co a já jsem se strašlivou ranou doslova zajela pod katedru. Při tom příšerném „výmyku směrem dolů“ jsem málem koleny vyrazila přední desku stolu.

Co jsem dělala dál? Řešila problém, jestli zůstat pod stolem do konce vyučování, nebo vylézt a předstírat, že se vůbec nic nestalo, že jsem si jen potřeboval na chvíli lehnout na zem. Obě možnosti mi připadaly pitomé. Co mě naprosto konsternovalo, byla reakce budoucích lesáků. Bylo totiž naprosté ticho, nikdo se ani nezasmál. Hoši byli doslova „kožení“. Někteří možná doufali, že jsem se zabila, a tudíž se ta písemka nebude známkovat, druzí asi věřili, že za katedrou bude očouzená díra a že kantorku odnesl čert. Nikdo mě nešel sebrat, vylezla jsem tedy sama. Když jsem viděla pocker face mládenců, vyřešila jsem to smíchem.

Od té doby jsem byla nesmírně populární. Historka o mém tvrdém přistání kolovala zřejmě po třídách. Budoucí hajní mě hlasitě zdravili a významně se na mě usmívali. Dokonce jedna třída požadovala, abych u nich suplovala. Asi doufali, že akci zopakuju. Tohle byl první z dlouhé řady mých pedagogických trapasů. V důchodu se chystám napsat knihu To by se pedagogovi stát nemělo. Bude mít asi tak 600 stránek a bude s ilustracemi!

V.Kletečková

Začátky tělocvikářky Š. Marešové

V září roku 1999 jsem nastoupila do své první vyučovací hodiny na této škole. Čekala mne třída 3 ZT. Tenkrát to ještě nebyli asistenti. Třináct kluků, zbytek dívky. Dívky mi do jedné připadaly fyzicky vyvinutější než já. Chlapci nejméně o dvě hlavy vyšší. Podotýkám, bylo to před 17 lety a mými 20 kily. Každopádně si dodnes pamatuji jejich obličej i některá jména. Jako v životě mnohé „ poprvé „ se člověku vryje do paměti, tak i mně utkvěla v paměti tahle BANDA.

Zažili jsme spolu spoustu legrace a různých výzev. Tuto příhodu ráda přidávám k dobru, když někde sedíme s kolegy a vyprávíme.

Často jsme hráli volejbal a největší radostí bylo smečovat a jinak atakovat mladou učitelku. Jak? Pohybem i slovem. Chlapci se do toho většinou tak položili, že při jakékoliv chybě začali nadávat. A sprostě! V chabé snaze výchovně zapůsobit jsem je upozornila, jestli ještě padne nějaká sprostárna, vyhodím je z hodiny. No a padla! Kluci za mne vyřešili choulostivou situaci tím, že se otočili a odkráčeli z tělocvičny. Tak nějak mne to zarazilo, ale musela jsem udržet dekorum. Se slovy „ a najdu vás v šatně! „ jsem akci **výchovné působení na žáka** ukončila. Poněkud nejistá tím, jak to dopadne, jsem po zvonění vyrazila ke kabinetu. Tam už stáli oba ježíšci s úsměvem téměř kolem celé hlavy a jako omluvu mi koupili, každý zvlášť, tyčinku Deli. Dělal jsem, jako že nechci, ale hned druhou hodinu jsem jednu s chutí snědla. Už nevím, jestli to byla ta od Michala, či ta od Jirky. Ale chlapce to zajímalo. Další hodinu klepali na kabinet, jestli jsem už nějakou tyčinku snědla. Přiznala jsem, že ano. A oni nutně potřebovali vědět kterou. Když jsem jim prozradila, že tu zelenou, Jirka poklekl na jedno koleno a fotbalovým gestem vítězství vyjadřoval radost, že on, on byl první.

Příběhů i příhod by bylo spousta. Jsem za ně ráda. Nejen díky těmhle milým a úsměvným chvílím mě moje práce těší a baví. Více jich.

Vaše Š. Marešová

TVÁŘE NAŠÍ ŠKOLY

V této rubrice vám chceme představovat zajímavé lidi z naší školy. Prostě ty, kteří mají zajímavého koníčka, dosáhli sportovních úspěchů, jsou talentovaní... Zkrátka „vybočují z davu“.

ROZHOVOR SE SPISOVATELEM, HISTORIKEM A UČITELEM PHDR. DALIBOREM VÁCHOU PH.D

O tom, že se pan učitel Vácha stal úspěšným spisovatelem, jsme už psali. K jeho románu Červenobilá mezitím přibyla další kniha s názvem Bratrstvo.

Jak začala vaše kariéra spisovatele?

Začala, když mi bylo asi 10 let. Tehdy jsem napsal svou první povídku, kterou jsem ztratil. Ve skutečnosti ale v roce 2001, kdy jsem napsal článek o ruských městech do jakéhosi podivného časopisu.

Co upřednostňujete, práci učitele, nebo spisovatele?

Asi ani jedno. Až začnu jedno upřednostňovat, tak s tím druhým skončím. Zatím se dá vše dobře skloubit.

Můžete nám přiblížit, o čem jsou vaše knihy?

Vyšlé knihy jsou na 100% o válce a lidech v ní, o přežití a o spoustě věcí, které nechce nikdo zažít. Obdobím je to 1. a 2. světová válka.

a kterou z vašich knih jste nejpyšnější?

To je stejné, jako by ses zeptala rodičů, které dítě mají nejraději. Na všechny jsem pyšný stejně. Ale vždy nejvíc na tu, co zrovna vyjde.

Donesly se nám zvěsti, že máte se svou knihou velké plány. Můžete nám prozradit více?

S každou ze svých knih mám velké plány. Otázkou je, jaké je realita a jak velké jsou plány.

Plánujete psát další knihu?

Pořád píšu další. Píšu vlastně pořád, když ne knihu, tak článek nebo povídku. Pokud mi novou knihu redaktor nehodí na hlavu, vyjde v květnu.

Píšete na psacím stroji jako legendární Stephen King, nebo dáváte přednost počítači?

Píšu částečně ručně a částečně na počítači. Na psacím stroji jsem psal tak možná svou první povídku.

Také by mě zajímalo, jak vše zvládáte skloubit. Přece jen máte i rodinu.

Tak nějak to jde, někdy je to lepší, někdy horší. Výhodou je, že mám 4 dny v týdnu volné. Někdy je to ale tragédie. Nejhorší je, když mě chytne psací nálada a já musím dělat i jiné věci. Většinou to vychází na nějaký měsíc v roce. Letos je to prosinec. Poslední měsíce se mi ozývá spousta lidí, že našli deníky po pradědečcích z války. Bohužel je většinou musím odmítnout. Teď si ale píšu s vnukem jednoho vysokého důstojníka, o kterého se zajímám již delší dobu.

Jana Starcová ZLY 2

Co o románu Červenobílá, ze kterého uvádíme ukázkou, napsali....

Historický román Červenobílá se věnuje šesti letům československých legií v Rusku. Dobrovolnické vojenské jednotky bojovaly v letech 1914-1920 na ruském území nejprve proti rakousko-uherské armádě a poté proti Rudé armádě. V centru autorovy pozornosti je cesta 4. pluku a osudy spisovatele a pozdějšího generála Rudolfa Medka. Mozaika střetů s bolševiky, setkávání s Rusy, vnitřní sváry uvnitř legií, to vše vytváří obraz doby, která patří ke klíčovým obdobím našich dějin. Dalibor Vácha pracuje s fiktivními i historickými postavami – vedle Rudolfa Medka se v románu objevují například plukovník Švec, velitelé Čeček a Kutlvašr. Autentický styl vyprávění, precizní vykreslení postav i přesvědčivě podané drama bojů patří k výrazným kladům díla.

ROZHOVOR S HOKEJISTOU JÁCHYMEM KONDELÍKEM

Co tě vedlo k hokeji? Jak dlouho se mu věnuješ?

K hokeji mě přivedlo to, že táta hrál hokej, a tak jsem se na něj odmala chodil dívat. A zaujalo mě to. Poprvé jsem se na brusle postavil asi ve 2 letech, ale to bylo jen takové klouzaní, první zápas přišel až o 2-3 roky později. ☺

Jestli tě podporují rodiče a kamarádi je asi zbytečné se ptát, ale zajímalo by mě, jaké jsou tvé největší úspěchy.

Mezi mé největší úspěchy patří to, že jsem v reprezentaci, a to je moc fajn. Pak asi taky to, že mám předpoklad na draft 2018, což je úžasné, ale bohužel tady v Budějovicích nemáme moc hráčů, a tak úspěchy moc nemáme. Také jsem 2x mistr republiky v hokejbale, ale to je vedlejší. ☺

Co tě teď v hokeji čeká? Jak dlouho věnuješ přípravě na zápas?

Od 20. – 30. prosince mám turnaj ve Finsku. Moc se na něj těším. Na zápas se připravuji podle toho, jak je důležitý, ale většinou tohle moc neřeším. Zápas začíná až na ledě, tam se začínám soustředit...

Dále by naše čtenáře (zvláště čtenářky) určitě zajímalo, jestli máš přítelkyni.

„Přítelkyni nemám, píšu si s holkami, ale popravdě na to mít vztah, není čas, máme pořád tréninky a toho času je úplně minimálně, a když nějaký je, **tak většinou spím.**“ :D

Děkuji Jáchymovi za poskytnutý rozhovor

Veronika Karasová ZDA4A

Poznámka redakce: Milé čtenářky, Jáchym je taková Šípková Růženka v mužském vydání, ve volném čase spí. Tak vzhůru k masérům a líbat!!! Zájemkyním v kab.13 můžeme ukázat fotku, aby nelíbaly všechny kluky z MSR1. Ale nakonec proč ne? Dívky, klidně líbejte plošně.

CHYTRÉ VĚTY BĚTY A KVĚTY aneb kam si zalézt na dobré kafe – v téhle zimě

Posílám již podruhé pozdrav, drahý kávoholiku, a vítám Tě u našeho dalšího dílu!

Ahoj kafe, parto, knížko a příjemné odpoledne, předem se musím omluvit a poukázat na určitou nedostatečnost našeho dvoustránkového sloupečku, který měl být trhákem, ale má drobné nedostatky. Pokud jsi čtenář a moudře sis zakoupil minulé vydání Podlavičníku, jistě víš, že sestřičky mají 21. 1. ples, a tak naše veškerá aktivita i snaha o ni v době vzniku tohoto článku směřuje jen k tomuto zázračnému datu. Nicméně i přesto ze sebe loudíme poslední zbytky energie a přinášíme kofeinové zpravodajství pro zimní všední dny, zimní „volné“ dny a dny, kdy se uzavírají pololetní známky – ach, ty nervy – to chce kafe.

KAVÁRNA MANON

Všude je zima, mráz, dneska – 15, a tak se podíváme někam blízko. Konkrétně na českobudějovické náměstí, kde je vysoká koncentrace kaváren. My se zrovna vydáváme do Manonu, který se schovává „po schodech nahoru někde vedle Revolty“ (o té jsme již psali). Pokud je váš orientační smysl stejně špatný jako můj, naťukejte si do navigace adresu náměstí Přemysla Otakara II. 11. Záleží na vkusu a jak ráda říkám, vybrat kavárnu, která vám bude jako na míru ušitá, je těžké. V Manonu je velice otevřený prostor, kterému chybí zákoutí a intimita, ale interiérově je krásně laděn do večerní Francie. Ze stropu vlnivě splývá černá záclona, svítí krajkované lampičky a celé jako by to hlídala barva bílá, černá a tóny růžovohnědé. Prostor je kuřácký a občas až příliš. Otestovali jsme kavárnu asi 5 návštěvami, abychom byli objektivní, a výsledek zakouření byl různý - někdy putyka, někdy příjemně. Obsluha však nezabodovala, možná měla zrovna špatný den – víc špatných dnů. Na úsměvy byla skoupá, a když jsme si chtěli objednat medovník, raději jsme požádali její kolegyni, která byla o trochu radostnější. Laté Machiato si tady dáte za 45kč, espresso za 37kč, dortík za 35 – medovník byl trochu sušší, ale pohládl nervy, jak měl. Doporučujeme vyzkoušet domácí malinovou limonádu.

Hodnocení ***

HAMMOND CAFÉ

Česká 53

Pokud ještě nemáte dost, zabloudíme zase někam, kde to, troufám si říct, není tak známé. Půjdeme se společně podívat do Hammondu. Pokud je někomu z vás přes dvacet, pravděpodobně jste tady začínali s prvním pivem. Kavárna je pomyslně rozdělená do dvou částí. Když vejdete, objevíte se spíš v baru, ale když se ztratíte za roh, najdete si zahřáté místo v křesle či na gaučiku. Je tady hodně dřeva, kůže a tlumeného jakoby starého zažloutlého světla. Co víc bychom si mohli přát ke kávě a počtení? Snad jenom tu dobrou kávu a tu tady mají. :-)

Jednoho prosincového večera jsme se tady ztratily společně s mou kamarádkou a jedna káva nám nestačila, tak jsme ji zaměnili za svařák (ten mají mimochodem moc dobrý v kavárně Měsíc ve dne, jinak známé jako Literka), neboť se celou kavárnou rozezněla krásná živá trampská hudba a my kopeme za trampíky už přes deset let. Odolejte. Určitě doporučuji návštěvu. Živá hudba je na jejich webu psána na čtvrky, takže doporučuji návštěvu ve čtvrtek.

Hodnocení * a třičtvrtě**

Příště se na vás s přáním hezkého popití kávy těší Květuš.

Čau ahoj!

REVOLTA

Interiér je opravdu nezvykle odvážný. Barvy fialová a bílá k sobě velmi ladí, zrcadlo přes celou stěnu na sebe upoutává pozornost a opticky zvětšuje jinak poměrně malý prostor. Obsluha je většinou příjemná a rychlá, bohužel občas se stane, a to nejenom v této kavárně, že narazíte na někoho, kdo si podle vás spletl zaměstnání. Nabídka je více než dostačující.

Tato kavárna se nachází na náměstí Přemysla Otakara II. Její slogan zní: *„Kavárna, kde jsou každý den připraveni Vám zpříjemnit všední starosti v nevšedním interiéru kavárny nad šálkem kvalitního espressa a dalších druhů italských káv.“*

Musím říct, že já tuto kavárnu hodnotím velmi kladně. Chodíme do ní s přáteli velmi často. Otevírací doba je také více než uspokojivá. Pro upřesnění - přes týden otevírají už 9 h. ráno a zavírají o půlnoci. I přestože Revolta Caffè má posezení venku pod stříškou (teď určitě potěším kuřáckou společnost), může se kouřit i uvnitř.

Už jen pár slov na závěr... Tuto kavárnu doporučuji. :-)

Hodnocení ***

S přáním hezkého dne Bětuška

STUDIUM V ZAHRANIČÍ-KLÁRA BACHOVÁ

Někdo z vás o mně možná slyšel, někdo z vás mě zná osobně, ale pro ty, co se se mnou (zatím) nepotkali: jsem reálný člověk a tohle je reálný příběh.

Začalo to mým přestupem z kvarty osmiletého gymnasia na zdravku, obor zdravotnické lyceum. Tou dobou jsem neslychala nic jiného, než: „Mohlas mít lepší budoucnost, dostat se na lepší vysokou, gymnasia má prestiž a jméno známé po celé republice, beztak odcházíš, protože jsi líná se učit, co z tebe bude, když měníš školy jak ponožky..“ Ani to mě neodradilo a šla jsem si za svým, jelikož jsem měla vizi jít na medicínu a připadalo mi, že „lycko“ bude vhodnější přípravou než humanitní gymnasia, kde jsem se pomalu zhoršovala a ztrácela motivaci především proto, že jsem musela studovat tolik předmětů a tolik látky, u které jsem si byla jistá, že mi nikdy k ničemu nebude. Když jsem se ocitla v prváku, najednou se zase objevila ta chuť se učit a něco dokázat, takže jsem měla mnohem lepší známky (i když ze začátku to bylo tím, že jsem hodně učiva už měla za sebou z gymnasia, přiznávám) a účastnila jsem se (troufám si říct úspěšně) všemožných olympiád a soutěží. Ani to mi nestačilo, a tak jsem svůj zájem o biologii a přírodní vědy rozvíjela i mimo školu a ve svém volném čase (Týden se současnou biologii na JU, Fluorescenční noci na UK, semináře SNPTM ohledně Středoškolské odborné činnosti v Brně, stáž na Přírodovědecké fakultě JU, korespondenční seminář Biozvěst a další).

Jednoho listopadového dne jsem odpoledne brouzdala vlnami internetu a napadlo mě, že bych se ráda podívala do zahraničí, třeba na nějaký týdenní/měsíční výměnný pobyt, a tak jsem po něčem takovém začala pátrat. Našla jsem toho spoustu, ale bohužel pro mě bylo všechno za moc peněz, takže jsem na to rovnou mohla zapomenout. A narazila jsem i na stránky UWC (United World Colleges), ale taky jsem ten nápad odsunula někam do rohu svých myšlenek, protože jsem předpokládala, že na to nebudu mít peníze. O několik dní později se v jedné facebookové skupině biologických nadšenců objevil odkaz na ty samé stránky UWC s informací o probíhající výběrové řízení. Okomentovala jsem to něčím ve smyslu „kdybych byla bohatá..“ a pár minut nato mi autor příspěvku napsal zprávu, že peníze nejsou problém. Zbystřila jsem a on mě ujistil, že jeho bratr tam studoval a školami prošli z Čech i např. kluk romské národnosti, který studoval v Indii, holka, jejíž máma je na ní a její dva sourozence sama s nízkým příjmem a že bych to rozhodně měla zkusit.

Tak jsem se teda na ty webové stránky vrátila a přečetla si, jak to chodí. Celkem tři kola, v prvním se musí elektronicky odevzdat esej na zadané téma v češtině, další na jiné téma v angličtině, anglický strukturovaný životopis, popis školních a mimoškolních aktivit, předpokládané známky v pololetí, doporučení od třídního učitele nebo ředitele a pokud možno i od vedoucích aktivit.. Nebylo toho málo, proto jsem začala co nejdříve a během několika týdnů vyprošování doporučení, otravování mé angličtinářky s kontrolou eseje a životopisu a přemlouvání mámy, že stejně nemám šanci, ale ráda bych to zkusila, jsem všechno vyplnila, poslala a čekala na odpověď. Skoro jsem zapoměla, že jsem se někam hlásila a vtom přišel e-mail, že jsem postoupila do druhého kola, které se konalo v Praze. Měla jsem z toho radost a bez větších příprav (protože na to se ani připravit nedá) jsem dorazila v určený den na určené místo. Bylo nás celkem třicet (a postupovalo šest), rozdělili si nás do skupinek po pěti a mohlo se začít. Nejvíce mi v paměti utkvělo, jak jsem byla nervózní při interview v angličtině, kde jsem ze sebe doslova nebyla schopná vypočítat kloudnou větu. Po testu všeobecných znalostí jsem si byla jistá, že jsem právě zmařila veškeré své naděje na postup. Naopak v pohodě byl rozhovor v češtině, skupinové aktivity, kde jsme stavěli věž ze špaget a marshmallows, diskutovali o postavách z příběhu, který nám přečetli a pak ve vedlejší místnosti vedli debatu na občas ožehavá témata, jako třeba eutanázie, trest smrti, interrupce, postižené děti v normálních školách atd.

Konkurence byla z mého pohledu obrovská, takže když po víkendu vyhlásili postupující a já mezi nimi nebyla, ani mě to nepřekvapilo, ale přesto jsem byla ráda, že jsem to zkusila, jelikož samotné výběrko

mi toho spoustu dalo a poznala jsem zajímavé lidi. Šok pro mě byl, když mi zavolal vedoucí české národní komise UWC o pár dní později a oznámil mi, že jsem je v Praze zaujala a vzhledem k tomu, že jsem uvedla svoji složitou finanční situaci, by mě chtěl požádat, abych se zúčastnila jiného výběrového řízení, které je o plná stipendia dotovaná firmou Velux a má kritéria pro účastníky (příslušníci romské menšiny, děti z dětských domovů a SOS vesniček, sociálně slabé rodiny). Tím pádem jsem znovu poslala svoje eseje a spol. a ještě jednou mě čekala Praha, tentokrát požadovali i účast rodiče/opatrovníka a k mému překvapení jsme na dvě stipendia, o která se jednalo, byly jen čtyři účastnice. Zatímco si nás jednu po druhé pozvali na krátký pohovor, zbytku bylo nabídnuto občerstvení a děti i rodiče se ptali na různé věci o studiu a školách.

Byla jsem zrovna v Plzni s přítelem na koncertě, když mi přišel e-mail, ve kterém stálo, že mi s radostí udělili stipendium na školní rok 2015/16 a 16/17 ve škole UWC Adriatic v Itálii. Emoce se nedají popsat, byla jsem šťastná, překvapená, smutná a vyděšená zároveň. Trochu mě uklidnil letní sraz, kterého jsem se v červnu zúčastnila, protože jsem tam poznala bývalé, současné i budoucí studenty, získala potřebné informace a zjistila, že atmosféra mezi UWC lidmi je velmi přátelská, až skoro rodinná. Ani jsem se nenadála a už jsem se loučila ve škole, vyřizovala žádost o přerušování studia, nakupovala všechny nezbytnosti, balila a na konci srpna jsem nastoupila do autobusu směr Itálie. Neuměla jsem ani slovo italsky, táhla jsem spoustu zavazadel a po cestě jsem ani v noci nemohla usnout. Ráno ve čtyři hodiny jsem vystoupila v Udine a do sedmi čekala na první autobus směr Duino, kde se moje škola nachází. Z těchto tří hodin mám velmi zajímavou historku, ale na tu se zeptejte, až spolu budeme mluvit ;) Při přestupu na letišti jsem se poprvé přesvědčila, jak spolehlivá je italská hromadná doprava a po hodině a půl čekání navíc, protože autobusy tu semtam samy od sebe prostě nejedou, jsem se dostala na malé náměstí maličkého Duina. Hned od první chvíle mě vítali druháci a div se nepoprali, aby mi pomohli se zavazadly, najít záchod nebo mojí druhačku z Česka. Ta se mě ujala vzápětí a dovedla mě do mé rezidence, která se nachází přímo u moře, těsně vedle zdejšího krásného hradu. K mému štěstí je v přízemí mojí rezidence mensa, takže ani nemusím vyjít ven, abych se šla najíst, čehož využívám nejvíc o víkendech, kdy chodím snídat v županu, což si lidi z ostatních rezidencí hlavně kvůli počasí nemůžou dovolit.

První týden byl tzv. Introduction week, v rámci kterého jsme se seznamovali my prváci mezi sebou, s druháky, se školou a budovami a s tím, jak to tu vlastně chodí. Hned druhý den po příjezdu jsem měla osmnácté narozeniny, a tak jsem jako první okusila zdejší tradici, že když má někdo narozeniny, všichni mu během dne přejí všechno nejlepší a v okamžiku, kdy si v mense vezme jídlo a jde si sednout, začnou všichni cinkat příbory o talíře a hlasitě zpívat „Happy birthday to you“ se jménem oslavence. Díky tomu si mě všichni zapamatovali, byla jsem Klára – that birthday girl.

Možná se ptáte, čím se studium tady liší od české střední. Pokusím se to srozumitelně vysvětlit. První a asi největší rozdíl je, že je absolutně všechno v angličtině (a s mensa-ladies se domluvíte italsky, takže po pár dnech už budete zvládat jídlo od ovoce až po druhy masa, nebo použijete způsob „rukama nohama“ a vehementním ukazováním většinou docílíte svého). Se svými spolubydlícími mluvíte anglicky, s učiteli mluvíte anglicky, učivo je kompletně v angličtině.. To mě nejdřív děsilo, ale po chvíli se každý rozmluví, rozdíly v úrovni se tu rapidně zmenšují, rodilí mluvčí jsou chápaví k vašim chybám a mluví pomaleji. Předměty si student volí sám, ale jeho výběr musí plnit určité požadavky, které se i s nabídkou předmětů a aktivit na všech 15 školách UWC ve světě liší. Povinná je angličtina (různé úrovně pro rodilé a nerodilé mluvčí), italština (všechny úrovně začínají od nuly, ale postupují různě rychle, Italové mají svoje hodiny zvlášť), matematika (3 úrovně pro všechny od umělců až po génie), humanitní předmět (my máme třeba ekonomiku, filozofii, historii nebo jeden předmět na pomezí humanitních a přírodních věd, který se zabývá ekologií a životním prostředím), přírodní věda (biologie, chemie, fyzika nebo ten eko předmět) a šestý předmět buď umění (Visual Arts nebo World arts and cultures), nebo další humanitní/přírodní věda.

Člověk musí studovat jednu „A language“, tedy na úrovni rodilého mluvčího (můžou i ti, co nejsou rodilí mluvčí, ale zvládají to,) nebo má předmět World Literature a k tomu svůj jazyk samostudiem. Aby toho nebylo málo, předměty mají vyšší a nižší úroveň (některé jsou jen na úrovni standard a jiné mají 3 obtížnosti) a student musí mít minimálně tři z celkových šesti na vyšší úrovni. Pokud k tomu má vážný důvod, může mu být dovoleno studovat předmětů 7 a v tom případě se mu do IB diplomu (mezinárodní maturita) nepočítá italština, ale zkoušky z ní skládá tak jako tak a výsledek je na zvláštním listu. Další zvláštností je rozvrh hodin, má denně 5 hodin po 55 minutách + možnou půlhodinku k dobru u posledního bloku, kterou využívá hlavně chemie při laborkách a někdy i další předměty, ale není od pondělí do pátku, nýbrž obsahuje 8 dní. Day 1-Day 8 se střídají po sobě ve všední dny, takže člověk nemá stejné předměty v určitý den, důvodem je, že nikdo nemá třeba každé pondělí od 10 a každý pátek do 11 a druhý pondělky od 8 a v pátek laborky do 14. I na to se rychle zvyká, i když je trochu matoucí, že odpolední program se řídí normálně podle dnů v týdnu, takže v pondělí je schůzka všech žáků a zaměstnanců školy, poté se schází tzv. tutorské skupinky (každý učitel má na starost 8-10 studentů a funguje trochu jako rodič, jednou za čas je u něj doma večere, hlídá absence atd.) a v další dny jsou různé aktivity tzv. CAS – Creativity, Action, Service. Opět povinnost pro studenty programu IB, musí mít aspoň jednu kreativní činnost (keramika, hudební nástroj, zpěv, psaní, kinematografie..), fyzickou aktivitu (kruhový trénink, aerobik, kajak, orientační běh, horolezectví..) a jednu dobrovolnickou činnost (návštěvy lidí v hospici, domovech důchodců, práce s postiženými, výuka angličtiny od dětí ze zdejší základky až po dospělé..).

Pravdou je, že má člověk pořád co dělat, ale některé aktivity jsou ve stejný čas, takže se musí rozhodnout, čemu dá přednost. Dost o škole, všechny zajímá bydlení a volný čas. Celkem máme sedm rezidencí, v nejmenší je šest holek a v největší smíšené padesát lidí. Pokoje jsou od jednoho do čtyř lidí, kteří jsou k sobě přiřazováni, takže spolu žijí prváci i druháci z obvykle opačných částí světa (moje spolubydlící je z Mexika a druhá žila na Barbadosu, ale letos se přestěhovali do Izraele). Dohromady mají oba ročníky 185 žáků z téměř 90 zemí světa, což v praxi znamená, že se vždycky najde někdo, s kým se můžete bavit o čemkoliv. Čas od času jezdíme na výlety (Benátky, Ravenna..), cestovat můžeme i o prodloužených víkendech, kterých pár máme, nebo o prázdninách (zimní necelý měsíc, letní tři měsíce), ale i odpoledne může člověk zajet do jednoho z větších měst kousek odsud (Monfalcone, Terst) nebo se projít/projet na kole po okolí, kde je spousta lesů, kopců, malých městeček a krásný výhled na moře. Během roku je několik tematických týdnů (západní země, východní Evropa, Asie, Afrika a Karibik, Střední Východ...) a show (Welcome show pro prváky, EE show pro druháky, když odevzdají svoji maturitní práci – Extended Essay, IB show, když udělají maturitu, a každý tematický týden má svou vlastní show), všemožné exkurze a přednášky, prezentace i představení školy v krajském městě v rámci Peace One Day, kdy na náměstí předvádíme různé tance z celého světa... Jindy člověk dá přednost svému klidu nebo učení, posedí v sousedním zámeckém parku či bunkru z druhé světové války, celý den prospí nebo studuje v naší knihovně. Možností je nekonečně a všechny jsou na dosah ruky. Kdybych měla shrnout, co člověk studiem na UWC získá, je to především otevřená brána do světa, zajímavá stipendia na špičkové univerzity od USA po Evropu (Oxford a Harvard nejsou výjimkou), zkušenosti a vědomosti k nezaplacení, pozná sám sebe, naučí se nezávislosti a samostatnosti, získá spoustu dobrých přátel, z nichž někteří pro něj budou jako druhá rodina, stane se členem obrovské UWC komunity a ať bude kdekoli na světě, všude bude někdo, kdo mu pomůže nebo si ho vezme k sobě. Proto vyzývám všechny, kdo by to rádi zkusili, ať neváhají a sledují stránky www.uwc.cz, kde se dozví o přijímacím řízení (vyhlašují koncem října) a může se podívat na všech 15 škol (USA, Kanada, Německo, Svazijsko, Indie, Čína, Bosna a Hercegovina a další). Kdyby vás zajímalo cokoli jiného, můžete se na mě obrátit e-mailem (klarkao@email.cz) nebo přes facebook (Klára Bachová).

Duino

Benátky

laborky

Peace One Day

Udine, česko - slovenské zastoupení

BODY BOOK 2.DÍL

Výživa – Milujte svůj hlad – JSTE TO, CO JÍTE

Co má velký podíl na tom, že jsme takoví, jací jsme? Co způsobuje, že naše tělo nejen funguje tak, jak má, ale dál se i vyvíjí. Odpovědí na tyto otázky je: VÝŽIVA.

Jídlo, které konzumujeme během dne, tvoří zážitky, které ten den máme. Protože to, co jíme, má zcela zásadní vliv na všechny události našeho života – vlastně na celý náš život. Naše dny mohou být plné energie a jasných myšlenek, štěstí a vděčnosti, výkonnosti a posunu vpřed, nebo mohou být přesným opakem toho všeho. Mluvíme zde o únavě, nesoustředění, smutku, lítosti.... v podstatě o hodně špatném dnu plném ztracených příležitostí a možností. Prostě stručně: Když jíme odpadky, cítíme se jako odpadky. Když jíme dobré, zdravé jídlo plné energie, jsme také plní energie.

Jak milovat svůj hlad ?

Hlad – varování našeho těla – oznamuje nám, že mu dochází palivo. Když však toto varování budeme dlouho přehlížet, zjistíme, že se přestáváme soustředit a ubývá nám sil a energie. Začneme být nepozorní, podráždění a nedokážeme nic dělat pořádně. A když to pak nemůžeme už vydržet, sníme cokoli, co nám přijde pod ruku – a je úplně jedno, co to je a jak to chutná. Navíc sníme většinou více, než ve skutečnosti potřebujeme! Neignorujme proto svůj hlad a naučme se ho mít rádi!

V příštím díle Body Book se zaměříme na tolik populární fastfoody a na 3 hlavní složky potravy : cukry, tuky a bílkoviny.

Recept – Chutná a rychlá svačina – Košíčky s parmskou šunkou a vejci

Potřebujeme:

- kokosový olej nebo máslo na vymazání
- 6 plátků parmské šunky
- 6 vajec
- nadrobený sýr (feta, parmazán,... - lze vynechat)
- bylinky či pažitka, sůl a pepř

Postup : Troubu si předehejeme na 200' stupňů a lehce vymažeme 6 formiček na muffiny. Na dno každé z nich položíme proužek šunky – vyplníme celé dno, šunku můžeme i natrhat. Chceme-li, aby šunka byla křupavá, vložíme plech s formičkami s šunkou na 5 minut do trouby. Poté do každé formičky vyklepneme celé vajíčko, případně posypeme sýrem, kořením a bylinkami. Pečeme 15 minut, dokud bílky nezbělají. Poté necháme minutu stát a vyjmeme vidličkou.

Další recepty: Zdravé jídlo podle mě ☺

Před Vánocemi jsem sledovala všelijaké recepty a narazila jsem na několik, které musíte zkusit! ☺

Vytlačované fit - perníčky

Na dvě silikonové formy potřebujeme:

- 1 plechovku cizrny (nebo 270g uvařené)
- 60g protein. Prášku
- 2 vajíčka
- 3 lžičky perníkového koření
- lžičku skořice
- lžičku sušeného zázvoru
- lžičku kakaa
- lžičku prášku do pečiva
- nějaké sladidlo dle chuti (med, javorový sirup, třtinový cukr,...).

Cizrnu slijeme a propláchneme, rozmixujeme v mixéru s vajíčky a přendáme do větší mísy. Přidáme zbytek ingrediencí a pořádně propracujeme. Tím, že je těsto dost lepkavé, nejde vyválet, musí se lžičkou plnit do silikonových forem, které před tím vymažeme oblíbeným olejem. Pečeme v předeheřáté troubě na 150 C 30 minut. Perníčky jsou absolutně k nerozeznání od těch "obyč". Testováno na mé rodině ☺. Protein je možné nahradit rozmixovanými oříšky nebo pudinkovým práškem.

Zdravé raffaello

Na množství cca jednoho tácu budeme potřebovat:

- 1 plechovku cizrny (nebo 270g uvařené)
- 100g kokosu + hrst na obalení
- 80g mandlové mouky (nebo rozmixovaných mandlí)
- nějaké sladidlo dle chuti (javorový sirup, třtinový cukr,...)
- lžička vanilkového aroma.

Cizrnu slijeme a propláchneme, rozmixujeme v mixéru společně s kokosem a přendáme do větší mísy. Přidáme zbytek ingrediencí, pořádně propracujeme a tvarujeme kuličky, které poté obalíme v kokosu. Do kuliček lze taky zapracovat jednu mandličku, aby byly raffaella ještě mandlovější 😊.

Vánoční šmakoun koule

Ingredience:

- 200g šmakounu (brusinka/meruňka/švestka)
- 5-6 lžic ovesných vloček
- 2 lžíce medu/jiného sladidla
- 60g kešu ořechů
- 50g para ořechů

Ozdoba: skořice, holandské kakao, kokos

Postup: Kešu rozmixujeme spolu se šmakounem, sladidlem, vločkami a ořechy. Z hmoty tvoříme kuličky. Obalujeme ve skořici, kakau a kokosu. Můžeme ponechat RAW nebo zapéct v předehřáté troubě na 200° cca 10 minut.

PŘÍŠTÍ VÁNOCE VYZKOUŠEJTE

Anet ZDA1A

Vyzkoušejte i něco jiného. A nemusíte vůbec čekat až na Vánoce.

O recepty na své speciality se s Podlavičnickem podělily paní učitelky Marešová a Kletečková. Zastánci zdravé výživy ať raději nečtou. Jedná se o gastronomické bomby.

Bůček podle Marešové

Kupte si nejméně 2 kg vepřového boku zvaného bůček. Kůži se snažte pokrájet přibližně do hloubky 1 centimetru. Já volím tvar čtverečků, po vypečení úžasně křupou. S láskou a potěšením celý bůček prosolte. Na pekáč si pokrájete cibuli, na ní položte svůj bůček a posypte ho kmínem. Podlijte zatím vodou, později přijde ke slovu i pivo. Takto připravený bůček vložte do rozehřáté trouby. Hodinku a půl se budete muset svému bůčku věnovat. Občas jej otočit shora dolů, z pravého na levý bok a obráceně. Na závěr nechte vypéct kůžičku do čtverečků pokrájenou. A teď? Vyndejte svůj vypečený bůček na stůl a užijte si slastného opojení s křenem či hořčicí.

Bavorské vdolečky podle Kletečkové

Ke kynutému těstu přistupujte vždy s úctou a čistou zástěrou. Nemáte-li zástěru, vezměte si čisté tričko. Z jedné kostičky kvasnic, trochy vlažného mléka a lžičky cukru udělejte kvásek. V míse smíchejte 500g polohrubé mouky, 40g cukru, 250ml mléka, 2 vejce a 30g rozpuštěného tuku. Do této směsi přimíchejte vzešlý kvásek a nechte na teplém místě asi 20 minut kynout. Mezitím na lžičce másla rozvařte borůvky a zahustěte je lžičkou solamylu. Teď zpět k těstu. Lžící vykrajujte malé bochánky těsta, na pomoučeném válu z nich vytvarujte vdolečky a dnem

skleničky udělejte důlek uprostřed. Rozpalte na pánvi tuk a v něm vdolečky dozlatova!!! usmažte. Do důlku kecněte lžičkou borůvkovou hmotu (nářečně zvanou žahour), navrch hustě nastříkejte šlehačku (pravou, ne žádný rostlinný fujtajbl). Svlékněte se do plavek, protože skvrny od borůvek nejdou vyprat, a jezte plnou pusou. Dobrou chuť.

SVĚT KOLEM NÁS

Uprchlícký tábor na vlastní oči

Každý den o tomto problému slyšíme a viděli jsme desítky reportáží, ale pohled na vlastní oči je něco absolutně jiného. Moje kamarádka Karolína Braunová to zažila a podělila se se mnou o to, jak vlastně pomoc dobrovolníků v uprchlickém táboře probíhá.

Kde přesně jste byli a jak dlouho?

Byli jsme na srbsko-chorvatské hranici, to místo se jmenuje Bapska a je to u města Šid. Naše skupina tam byla 3 dny.

Co bylo náplní vaší práce v táboře?

Vše, co bylo potřeba. Čeští dobrovolníci nebyli pod žádnou organizací, řídili jsme se sami a i jsme si určovali, co budeme dělat, na co nám stačí síla a lidský kapitál. Uprchlíci jezdili na srbskou stranu autobusy, tam jsme je uvítali, dali jim informace, kde jsou a kam půjdou, pak dostali čaj, v noci i něco málo k jídlu, kdo měl málo oblečení, dostal bundu nebo svetr, kdo šel v žabkách, tomu jsme se pokusili najít boty, ale pánských bot byl velký nedostatek. Pak jsme z těch lidí udělali skupiny po 50 a převáděli je přes hranici do Chorvatska, kde si je převzali chorvatští policisté a dalšími autobusy je odvezli do uprchlického tábora. Podpora byla tedy jak materiální (jídlo, oblečení, deky...), tak psychická a informativní, což bylo často důležitější.

Jak to v táboře vypadalo?

Situace na přechodech a v uprchlických táborech se pořád měnila, můžu popsat jen, jak to vypadalo v Bapske na přelomu září a října. Záchody na místě byly (toi-toi), ale tři dny před naším příjezdem se ještě chodilo do pole. Místa na spaní tam nebyla vůbec, uprchlíci se snažili co nejrychleji pokračovat v cestě. Přes den na místě působily dvě až tři humanitární organizace vč. Lékařů bez hranic, v noci tam vůbec nebyly a vše bylo na dobrovolnících, z nichž naprostá většina byli Češi. V noci také jezdilo nejvíce uprchlíků.

Jak probíhal den?

Práce na místě byla na směny, denní a noční, což byla teorie, v praxi nikdo skoro nespal a jeli jsme nonstop, protože bylo pořád potřeba něco dělat. Když byla chvíle klidu, uklízeli jsme nebo jsme psali informační cedule (v angličtině, arabštině, perštině, farsí apod.). Nejvíc rušno bylo, jak jsem psala, v noci. Dvakrát denně byly porady českého týmu.

Zažila jsi nějaký zajímavý zážitek?

Celá "mise" byla hodně speciální zážitek, těžko se to předává někomu, kdo tam nebyl. Vzájemně jsme se s dalšími dobrovolníky neznali, přesto jsme si museli věřit a pracovat jako tým, hodně momentů bylo vypjatých. V českém týmu jsem si ale připadala trochu jako na skautské akci, ten pocit, že sdílíme stejné hodnoty a děláme něco užitečného, měli všichni. S několika lidmi jsem se skamarádila a vídáme se i v ČR. Z příběhů uprchlíků se těžko vybírá jeden, hodně rodin cestovalo i ve třech generacích vč. 90letých prarodičů, viděli jsme několik novorozených dětí... Hrozné bylo vyprávění jedné ženy, která byla na cestě s manželem a dvěma syny. Říkala, že utekli z Afganistánu před válkou do Sýrie, kde

zanedlouho taky začala občanská válka. Nakonec se rozhodli pro riskantní cestu do Evropy. Jeden z nejsilnějších zážitků mám z druhé noci.

Měla jsem na starosti převádění lidí přes pomyslnou srbsko-chorvatskou hranici, v těch skupinách po 50 lidech. Mojí první skupinou byli samí muži (mužů celkově bylo odhadem tak 60 - 70 %), a když jsem je vedla těch 500 m potmě a říkala jim, že musíme počkat a proč, trochu jsem se bála, ale vše samozřejmě proběhlo v klidu.

Jaký to v tobě zanechalo pocit?

Smíšený. Doufám, že jsme něčemu pomohli, že jsme aspoň několika tisícům lidí zpříjemnili zlomek cesty, ale jen jsme hasili ty nejhorší "požáry", celé to podle mě mělo být řešeno úplně jinak. Byly to sice jen tři dny, ale byly tak intenzivní, že něco podobného jsem zatím nezažila.

Mirka Neubauerová (ZLY 4) a Karolína Braunová

Uprchlíci a zdravotní rizika

Vzhledem k tomu, že jsme školní časopis, rozhodli jsme, že se tematikou uprchlíků nebudeme zabývat z politického hlediska. Co by nás jako studenty zdravotnické školy ale zajímat mělo, je to, jestli nám jsou nebo nejsou zdravotní hrozbou.

Domnívám se, že nyní mají lidé strach ze všeho. Tedy ze všeho, co se týká uprchlíků. Podle mě je to zveličování až někdy lživost různých médií, zpěváků ... co vyvolává xenofobii a strach.

Je jasné, že v takové mase lidí nemůžou být všichni zdraví. Největším problémem, který zmiňují lékaři, bude žloutenka a virus HIV. Tvrdí ale, že exotickými nemocemi nás ohrožují spíše běžní turisté, jichž ročně navštíví Českou republiku miliony. Dlouhý čas, který stráví běženci na cestě, spolu s našimi klimatickými podmínkami, výrazně snižují riziko nějakých infekčních nemocí právě od nich. Navíc Sýrie nebo v Libye měly donedávna velmi dobré zdravotnictví. To, na co si budeme muset dávat pozor, budou nenaočkovaní lidé, například proti TBC, a bude nutné je očkovat. Jen nevím, jestli v budoucnu bude namísto z nemocí osočovat běžence, když je teď tady u nás trend neočkovat se vůbec. Také bychom se měli zamyslet nad tím, jestli spousta nemocí u běženců právě nepodporuje nebo nevyvolává špatná situace v uprchlických táborech.

Jestli tu budou chtít zůstat a my budeme chtít jistotu, že jsou zdraví, bude zapotřebí jim zajistit kvalitní lékařskou péči. A to bez ohledu na barvu pleti, náboženství atd. Tady pak vidím hlavní problém...

Ze zdravotního hlediska uprchlíky jako hrozbu nevidím. Problémem pro nás určitě jsou. Ale zavřít hranice a nechat je bez pomoci, určitě není řešením. Jako zdravotník a jako člověk doufám, že se na něčem takovém nebudu muset nikdy podílet.

Viki Dvořáčková ZLY4

Stáž v Hospicu sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích

Když za námi přišla paní učitelka Pužejová s nabídkou týdenní stáže v hospicu, neváhala jsem ani minutu a jsem za to moc ráda. Byla to zkušenost, která se počítá. Společně se mnou se přihlásilo pár mých spolužaček. Myslím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že se nám tam moc líbilo.

Hospic je zařízením, které pečuje o pacienty v terminální fázi jejich onemocnění.

Poskytuje paliativní lékařskou péči těm, u nichž medicína vyčerpala všechny své možnosti.

Světová zdravotnická organizace (WHO) definuje tuto péči jako „aktivní komplexní péče o pacienty, jejichž onemocnění již nereaguje na kurativní léčbu. Stěžejní je kontrola bolesti, dalších symptomů, psychologických, sociálních a duchovních potíží. Cílem paliativní péče je dosažení nejlepší možné kvality života pacientů a jejich rodin.“ Zajišťuje, aby člověk mohl co nejplněji a nejaktivněji prožít poslední chvíle, pokud možno s blízkými a to tady lze.

Byla jsem natolik potěšena kvalitou péče o pacienty, že bych se vůbec nebála, kdyby bylo zapotřebí tam svěřit svého příbuzného. Velmi mě zaujalo personální obsazení směny, ale nejprve bych měla zmínit, že hospic má kapacitu 30 lůžek a dělí se na dvě patra.

Na každém patře je na dvanáctihodinové směně vždy jedna všeobecná sestra a dvě ošetřovatelky. Pacienti mají možnost psychologa i duchovní péče, pokud o to mají zájem, v hospicu pracují i řádové sestry.

Pokoje pro pacienty jsou vybaveny plně automatickými polohovacími lůžky, klimatizací, televizorem, přípojkou k internetu a vlastním sociálním zařízením. Na každém pokoji je i přistýlka pro blízkou osobu.

Dále se mi moc líbilo, jak se personál snaží naplnit pacientův volný čas, my jsme byly dokonce svědky toho, že přišly děti z umělecké školy a s klienty si zazpívali. A možnost měli i klienti upoutání na lůžko. Zaměstnanci si s pacienty ve svých volných chvílích povídají, sledují s nimi TV a dělají různé tvůrčí aktivity. K dispozici je zimní zahrada, kaple i rozlehlý park. Režim návštěv je tu volný 24hodin denně.

Hospic rovněž nabízí respitní krátkodobé pobyty. Jde o pobyt nemocného, kdy si potřebuje pečující rodina odpočinout, např. jede na dovolenou. Po dovolené se vrací klient domů k příbuzným.

Veronika Karasová ZDA4.A.

SPORT

Prváci na Hochfichtu

18.1.2016 se ZDA1A+2.pol.LAA1 vydaly na lyžařský kurz na Hochficht.

Výcvik vedl pan učitel Ziegelbauer, dalšími instruktory byli pan učitel Chalupa a Vazač spolu s paní učitelkou Tomášovou. Po příjezdu jsme se rozdělili do 4 skupin a hurá na kopec! Po velmi náročném lyžování jsme se jeli ubytovat do hotelu Jestřábí v Černé v Pošumaví, kde jsme měli zaplacenou polopenzi. Pokoje byly se dvěma, třemi, čtyřmi nebo pěti lůžky, koupelnou a balkonem. Nemohli jsme si na nic stěžovat. Kolem sedmé hodiny jsme měli večeři, která byla formou švédských stolů, a to nám opravdu vyhovovalo. Každé ráno jsme po snídani „skočili“ do lyžáků, lyžařských přileb a teplého oblečení. Cesta trvala přibližně hodinu a půl. Počasí bylo až na jeden den překrásné, nechyběla modrá obloha, zasněžené stromy ani omrzliny na tvářích.

Zažili jsme spousty nových zážitků jak na sjezdovkách, tak večer na pokojích.

Opravdu to stálo zato !

(Anet) ZDA 1.A

SPORTOVNÍ ÚSPĚCHY

1. MIKULÁŠSKÝ TURNAJ CHLAPCŮ – FLORBAL

Termín: 4. 12. 2015

V letošním roce se turnaje zúčastnilo 32 chlapců naší školy. Po velmi krásných a bojovných výkonech nakonec zvítězilo družstvo ve složení Čáp (MSR1), Fiala (DZT2), Kubát (MSR1), Svoboda (MSR1) a Kohout (MSR1).

O 5. místo:	Holub, Sabreff, Nobis, Paťha, Martinic	4 : 3	Malecha, Čížek, Šváb, Mráz
Semifinále:	Fiala, Čáp, Kubát, Svoboda, Kohout	7 : 4	Jokl, Hučík, Smrž, Jůsko, Ryneš
	Holický, Voborský, Trefný, Paraniak, Prokop	9 : 2	Doležal, Vrba, Čečka, Víta, Miklas
O 3. místo:	Jokl, Hučík, Smrž, Jůsko, Ryneš	5 : 3	Doležal, Vrba, Čečka, Víta, Miklas
Finále:	Fiala, Čáp, Kubát, Svoboda, Kohout	5 : 5 na nájezdy 3 : 2	Holický, Voborský, Trefný, Paraniak, Prokop
Vítězové:	Fiala, Čáp, Kubát, Svoboda, Kohout		

1. STŘEDOŠKOLSKÁ FUTSALOVÁ LIGA CHLAPCŮ - 2. kolo

Termín: 10. 12. 2015

Místo: Tělocvična SOŠ strojní a elektronické Velešín

Účast: Lukáš ČÁP, Lukáš HOFMANN, Michal HUČÍK, Adam VOBORSKÝ, Jakub MIKLAS (všichni MSR1), Jan JŮSKO (ZDA2A), Dominik DOLEŽAL (MSR3), Roman VOSEJPKA, Jan PAŤHA (oba ZLY3), Jakub TREFNÝ, Vojtěch RYNEŠ (oba LAA4), Aleš PROKOP (ZDA4B).

Výsledky:

SOŠE, COP Hluboká nad Vltavou - SOŠ strojní a elektrotechnická Velešín: 2:1 (0:0)

SZŠ a VOŠZ Č. Budějovice - SOŠE, COP Hluboká nad Vltavou: 5:4 (5:1)

SZŠ a VOŠZ Č. Budějovice - SOŠ strojní a elektrotechnická Velešín: 2:2 (1:1)

Chlapci postoupili do divize.

3. MEMORIÁL ING. HAMÁČKA – VOLEJBAL

Jako každý rok proběhl v prosinci v tělocvičně naší školy memoriál Ing. Hamáčka ve volejbale. Žáci jednotlivých tříd nenechali nikoho na pochybách, že se volejbal naučili. Ale vítězem se mohla stát jen jedna třída. V letošním roce zvítězila třída MSR3.

VŠEM SPORTOVČŮM GRATULUJEME!!!

ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

Dvanáct do kruhu

Ze spánku ho vytrhla náhlá bolest, která se ozvala při snaze otočit hlavu na druhou stranu. Zjistil, že usnul u svého pracovního stolu a lesklé povrchy fotografií se mu přilepily na obličej. Podíval se na hodiny a s hrůzou si uvědomil, že je již deset hodin. Srdce se mu rozbušilo a chvatně se zvedl z křesla. Zachránil ho malý kalendář stojící na desce stolu. Dnes byla sobota a chvatné tempo vystřídalo úsměvné detektivovo plácnutí se přes čelo. Jak sám věděl, má spoustu času, než bude muset znovu do práce, a proto si vyzul boty, sundal kravatu a rozeplnul košili. V kuchyni postavil vodu na kávu a s hrnkem silné černé kávy se vrátil k psacímu stolu. Položil hrnek a zatáhl za jemný provázek lampičky. Ta s krátkým cvaknutím zhasla. Jako už tolikrát předtím vzal jednu z fotografií do ruky a vestoje se na ni zadíval. Doufal, že nalezne alespoň něco, co by ho praštilo do očí a objasnilo třeba jen princip čísel zanechaných u obětí. Opět byl ale zklamán, nic ho nenapadlo. Čísla na různých zdech v odlišném pořadí nevypadala, že by se řídila nějakým pravidlem. Oběti neměly ani společnou barvu vlasů, barvu očí, ani stejné povolání, ani zaměření. Jediné zarážející bylo, že ani jeden z oborů se u obětí neopakoval a oběti byly podle psychologických profilů pro svá povolání jako stvořeny. Jako kdyby si vrah právě podle toho své oběti vybíral. Nebo snad podle toho, jak dobře vykonávaly svá povolání? Nebo jak dobře se pro ně hodily?

Z plného soustředění ho vytrhl hlasitý zvuk napodobující zvonění telefonu, jež vyšlo ze zapnutého počítače. Byl to e-mail, který ho vyrušil. V domnění, že jde o něco nedůležitého, detektiv s nechutí otevíral zprávu. Byl to denní horoskop, který mu každý víkend zaslala jeho sestra. Byla to vědma, která se na horoskopy specializovala a dala si předsevzetí udělat každý víkend svému bratrovi radost. Komisař rozevřel zprávu a četl: „*Milý bratříčku, jako každý víkend ti zasílám tvůj horoskop na další týden, ať se ti všechno daří a ať pochytáš všechny ty neřády. S láskou tvoje sestra a zase naviděnou, ty můj štírku.*“

„Výborně, sestřička zase posílá hvězdnou radu,“ pousmál se pobaveně komisař a četl další přílohu, ve které byla kopie sepsané předpovědi. Podle ní měli štíři tento týden odkrýt skryté tajemství a už konečně se dobrat ke svému cíli. „Tak aspoň že mi hvězdy přejí štěstí, i když by mi měly rovnou říct, jakou mají ta čísla spojitost, to bych jim byl vděčnější,“ zabručel detektiv. Vtom si ale všiml čísel nad charakteristickým popisem svého znamení. Jednalo se o časový rozestup, ve kterém se narozený člověk řadí právě do tohoto znamení. Od 24.10. do 22.11. „Možná je to jenom náhoda, ale stojí za to zkusit to,“ řekl si sám pro sebe George a chvatně se přesunul do své pracovny. Položil na stůl kus čistého papíru, vzal si do ruky tužku a napsal rozmezí dat. „Je tu stejný počet číslic jako na těch zdech,“ uvědomil si komisař. „Jaké bylo to poslední číslo? Sakra, kde je ta fotka?!“ zašmátral po stole a v horách papírů našel, co hledal. Byla to fotografie z prvního místa činu, na zdi bylo napsáno 213204. Pomalu a zamyšleně opsal číslo po čísle na papír pod první datum. Jak už věděl, obě cifry měly stejný počet čísel. Komisař znovu vzal do ruky tužku a zkusil nějaká čísla oddělit. 21.3. 20.4. byl výsledek, který asi na třetí pokus vyšel. „Tak se koukneme, co tomu říkají horoskopy.“ Komisař sedl k počítači a otevřel webovou stránku zabývající se horoskopy. Klikl na seznam znamení a hledal shody. To, co se shodovalo s čísly u prvního činu, bylo rozmezí berana. „Nebudu se unáhlavat, musím to porovnat i s těmi předchozími fotografiemi.“ Zamířil do pracovny, když v půli cesty někdo zazvonil. „K čertu, zrovna když jsem na něco přišel, někdo musí přijít.“ Kukátko neměl, takže po otevření dveří byl překvapený. „Ahoj bráško, neodpověděl jsi mi na mail, tak jsem měla obavy, jestli se s tebou něco nestalo.“ Před dveřmi stála jeho sestra, jako vždy oděná celá v černém a přes sebe měla přehozený kožený kabát, to co ho ale udivilo, stálo po její pravé ruce. Byl to muž, bledý, měl krátké černé vlasy. Kdyby George neznal svou sestru a nevěděl, s jakými lidmi se stýká, řekl by, že se jedná o satanistu. Zvykl si ale, že mnoho lidí se obléká tímto způsobem a s tímto

druhem víry to nemá absolutně nic společného. „Nic se mi nestalo, mám jen těžký případ, nic víc,“ dostal ze sebe nakonec komisař. „Pojďte dál, postavím na kafe.“

Všichni se usadili kolem stolu v kuchyni a pomalu upíjeli černou tekutinu, věděli, že kdyby pospíchali, vymstilo by se jim to ošklivou popáleninou rtů a jazyka. „Představíš nás už konečně?“ rýpl detektiv, čímž rozvířil ticho, které se rozhostilo mezi stolovníky. „Och, ano, promiň, zapomněla jsem, že vy dva se ještě vlastně neznáte. Georgi, tohle je Fred, můj přítel. Známe se asi dva měsíce,“ ukázala Jane na Freda, ten se zvedl a oba muži si s pevným a sebejistým stiskem podali ruce. „Těší mě, Frede. Jenom doufám, že to s ní vydržíš. Z vlastní zkušenosti vím, jak je moje sestřička otravná.“ Reakce na sebe nenechala dlouho čekat, Jane oplátila bratrovi mírným pohlavkem. Vše bylo neseno v žertovném duchu, jelikož se oba sourozenci dobře znali a často si ze sebe tropili žerty. Oba se rozesmáli, ovšem Fred neprojevil žádné známky smyslu pro humor. To George zarazilo, kdokoli jiný by se přinejmenším usmál, nebo v tom lepším případě by se k vtipkování přidal. Fred ale seděl netečně, pomalu nadzdvihl svůj hrnek s kávou a jako by nic usrkl. Komisař věřil sestřinu úsudku. Věřil, že by si k tělu nepustila nikoho se špatnou povahou, jak ostatně předpokládal, na sto procent by si svého partnera ověřila, samozřejmě pomocí jeho data narození. I přes tuto vědomost a důvěru v sestru nemohl ale komisař zahnat divný pocit, který vzbuzovala léty ověřená intuice, zvláště když se jednalo o lidi.

„A jak jste se vlastně seznámili?“ prolomil opět ticho celkem všedním dotazem, který pokládají rodiny každému novému páru. „Možná to bude znít zvláště, ale předpověděli mi ho hvězdy,“ chopila se hned vyprávění Jane. „Jako každé ráno jsem si sestavovala horoskop. V partnerském oboru mi hvězdy oznamovaly, že potkám osobu, na jejíž lásku jen tak nezapomenu. Pak, myslím, že to bylo po večeři, jsem šla na parkoviště u domu, jak jste tam vyšetřovali. Vzpomínáš?“ Jane měla pravdu, jedna z vražd se udála nedaleko jejího pracoviště, Jane totiž pracovala jako léčitelka a duchovní poradkyně. Vlastnila malou místnost před parkovištěm, nedaleko jejího bytu, což pro ni bylo více než výhodné. „Fred šel zrovna z vedlejšího knihkupectví a nesl plnou náruč knížek, které tam koupil. Znáš mě. Nedávala jsem pozor na cestu, a když jsem se po tom, co jsem zamkla dveře, otočila, vrazila jsem do něho a všechny ty knížky popadaly na chodník. Samozřejmě jsem mu je pomáhala sbírat, když vtom jsem narazila na svoji knížku. Když jsem se ho na ni zeptala, víš, co mi odpověděl?“ Jednalo se o řečnickou otázku. Jak sám dobře komisař věděl, ať by odpověděl cokoliv, sestra by stejně pokračovala v příběhu. Jediné, co udělal, bylo, že zavrtěl hlavou a naslouchal dále. „To jsi detektiv?! Chtěl mi ji donést, abych mu ji podepsala. Není to roztomilé?! No, co jsem měla dělat? Podepsala jsem se mu, a pak mě pozval na večerní víno do nedaleké restaurace. Víš do té, co jsme v ní byli na tvé narozeniny. Jaká náhodička.“ „Samozřejmě jsem to předtím nemohl tušit, že už v té restauraci byla, jinak bych ji vzal určitě někam jinam,“ promluvil konečně nový host, což bylo vůbec poprvé od doby, co se viděli u vstupních dveří.

Napodobeninu ranní rodinné idylky přerušilo otravné pípání, jež vycházelo ze sestřina zápěstí. Byly to Janiny hodinky. „Jejda, málem bych zapomněla. Musím spěchat do práce. Dneska tam mám celkem vlivnou klientku, tak bych byla nerada, aby mě pomluvila u další zájemců. Bohužel se s tebou budeme muset rozloučit, Georgi,“ omluvila se sestra a všichni se pomalu zvedli od stolu. V žádném šálku nezůstala ani kapička kávy a na dnech zbýval už jenom tmavý lógr. Poslední zamávání a oba známé obličejy zmizely za clonou tmavých oken auta. Po charakteristickém zvuku nastartovaného motoru se auto vzdalovalo, až zajelo za nejbližší dům, čímž ho detektiv ztratil z dohledu.

Byl už celkem rád, že nečekaná návštěva opustila jeho příbytek, a to z několika důvodů. Jeden z nich byl, že vyprávění a povídání jeho sestry začínalo být tak akorát dost, a druhý důvod byl ten, že se stále nemohl zbavit husí kůže pokaždé, když pohlédl na svého potencionálního švagra. „Tak už je po návštěvě. Budu se muset vrátit zase k práci,“ rozpomněl se George na své záměry před vyrušením. Naklonil ještě z poloviny plnou konvici a

místností opět zavoněla vůně kávy. Židle u psacího stolu zavržala a z hrnečku položeného kousek od lesknoucích se fotografií stoupal jemný kouř, jenž napovídal, že si komisař bude muset dávat pozor,

aby neuváženě rychlé srkání takto horké tekutiny neodnesly jeho rty. To byl důvod, proč se detektiv zaobíral hned důkazním materiálem. Proud myšlenek se honily v jeho hlavě. Na stole se nyní rozprostřely fotky zdí, které zdobila ona záhadná čísla. Komisař se rozhodl vyzkoušet svoji hypotézu a ověřit si, jestli tím klíčem, který hledal, by mohla být opravdu znamení zvěrokruhu. Když ale viděl čísla, uvědomil si, že by z hlavy nebyl schopný seřadit tato čísla a už vůbec je přiřadit k jednotlivým dvanácti zástupcům zvířetníku. „Nemám náhodou něco v knihovně, co by se tohohle týkalo?“ Vydal se do vedlejší místnosti s knihovnou. Nebyl si vůbec jistý, jestli jeho úsilí nebude marné. Věděl, že většina knih v knihovně se týká různých vyhlášek, zákonů, že jsou tam detektivky, psychologické knihy a manuály jak postupovat při výslechu.

Prohledával ale každou polici. Jeho oči jezdily a pročítaly hřbet knihy po knize a doufal, že nalezne to, co hledal. Najednou ho do očí praštila poslední kniha na poslední polici. Kniha byla podstatně větší a starší než všechny ostatní. Byla potažená kůží a zlaté písmo a obrazce byly do povrchu vyraženy. „*Characters duodecim anni et description*“ zářilo ve zlaté barvě obklopeno hnědým odstínem kůže. Toto byla jediná kniha nesoucí latinský název. Komisař by si nebyl jistý, co onen název znamená. Nikdy se latinsky neučil. Jedinou přesnou nápovědou byl veliký zlatý kruh, který zabíral většinu plochy přední desky knihy. Kruh byl rozdělen na dvanáct částí a v každém kusu vykrojeného koláče byl znázorněn symbol určitého znamení. „To bude ono!“ zaradoval se komisař, ovšem jeho radost náhle vystřídaly obavy, že kniha bude, jako její název, v latině a nebude tedy schopen se z ní dozvědět ani slovo. S očekáváním položil těžkou knihu na stůl a otevřel ji někde uprostřed. Jeho obavy se náhle rozplynuly. Text byl v angličtině, což mu samozřejmě nedělalo žádný problém. Angličtina byla jeho rodný jazyk. Jediné, co bylo v latinském jazyce, byly názvy jednotlivých znamení. „Aries, Gemini, Taurus, Capricornus...“ předčítal komisař a se zájmem se na chvíli zastavil u každé nové kapitoly. Pod každým takovým názvem byla základní charakteristika jako: element, planeta, datum, kameny, rostliny a mnoho dalších informací.

To jediné, co ho nyní zajímalo, byla data, která ohraničovala období pro jednotlivé vládce zodiaku. „Takže prvním znamením je beran. A jaké má číslo?“ Pod velkým nadpisem *Aries* bylo určeno rozmezí 21.3. – 20.4., což odpovídalo číslům na stěně u první vraždy: 213204. Druhé znamení bylo *Taurus*. Pod názvem bylo určeno datum od 21.4. až do 21.5., když detektiv odstranil tečky a všechna čísla umístil těsně za sebou, vyšlo mu 214215. Přesně takové číslo bylo nalezeno u druhého těla. Komisař nevěděl, co si má myslet. Po tolika dnech snažení a nočním přemýšlení konečně přišel na klíč, podle kterého si pachatel vybíral své oběti. Konečně mohl určit v okolí lidi, kteří byli v ohrožení. To, co ale detektiva zarazilo, byl fakt, kolik lidí se ovšem může stát další obětí. Vrah má neomezený výběr. Jako kdyby se procházel v samoobsluze a vybíral si z dnešní nabídky. Georgovi přejel mráz po zádech, když pomyslel na to, že takový člověk se teď volně a zcela nepozorován může procházet po celém městě. Lidé se s ním zdraví, míjejí ho, otáčejí se k němu zády a on si mezi nimi pouze vybírá svou další kořist. „Tomu musím učinit přítrž, další vražda už mu neprojde! Hned v pondělí rozjedeme velkou akci a zaskočíme ho,“ řekl si.

Jan Kovář ZLY 2.

Deník zoufalého maturanta

Milý deníčku, bojím se, že tě budu nějakou dobu zanedbávat. Promiň. Čeká mě velká událost. Pocity? Smíšené. Střídají se u mě stavy šílenství, zoufalství ale i odhodlání a ctižádosti. Žádný z nich ale nevydrží. Nejčastěji ale cítím strach. Vrací se častěji, než ty ostatní, ale čeho se vlastně tolik bojím? Na to ti, milý deníčku, neumím dát upřímnou odpověď.

Je to „jen jedna blbá zkouška“. Za čtyři čtvrt hodiny mého života, během kterého už jsem musela absolvovat daleko těžší zkoušky, bude po všem. A přesto se bojím. Možná je to tím, co je v sázce. Všichni z toho dělají divadlo a přikládá se tomu moc velká váha. Prý „zkouška dospělosti“. Zvláštní označení.

V dospělosti mi to nijak nepomůže, ale pozor, budu mít doklad, že umím čtyři roky studia zvládnout za dva týdny. Pro splnění musím odpovědět na čtyři otázky. Čtyři. A mám čas na přípravu. O nic víc nejde. Tak, když jsem si to tak pěkně zdůvodnila, možná bych se mohla trochu uklidnit a srovnat si myšlenky. Dobrou noc, deníčku. Slibuji, že se vrátím.

Veronika Karasová ZDA4.A.

Kresby

Obrazy, kreslení, malování. Máte podobné, jako když skládáte verše. Vyjadřujete tím své pocity, své já a svoji duši jako takovou. Je jedno jestli tvoříte abstrakci nebo se snažíte věrně popsat nějakou skutečnost. Kreslete a tvořte. Jak řekl sám Jan Werich. Ať si vědci zkoumají. Ty jejich zákony objeví nebo by objevil někdo jiný za 100 nebo 150 let. Nezáleží na čase. Kdežto nějaké dílo... To je originální kousek vrytý a vtisknutý v čase a v lidské společnosti a tvoří její součást. Fyzikální a matematické zákony tady byli vždycky a budou tu i bez lidí. Umění a krásné literární kousky však ne. Tak neváhejte a tvořte. ☺

HRY

CIVILIZATION V

Nadešel čas dalšího čísla a já jsem začal přemýšlet, o jaké hře bych mohl napsat. Moje finální volba padla na hru, do které jsem se v posledních týdnech zamiloval a nedám na ni dopustit. Kombinuje v sobě veškeré věci, které si můžete přát, a jen tak neomrzí. Nabízí hodiny kvalitní zábavy, výbornou hratelnost a úžasné zpracování. Jedná se o hru Civilization V .

Civilization V změnila zaryté pořádky předchozích dílů série a přináší hexagonové pole, které umožňuje hlubší strategii, větší realističnost a více uvěřitelné prostředí krajin, které hráči mohou objevovat a stavět zde své říše. Najdete zde 43 historických světových vůdců, kteří mají každý své pro a proti a každý z nich mluví svým jazykem, což není u většiny her zvykem. Každý vede jinou civilizaci, která má své bonusy a své speciální jednotky či budovy. Mezi těmito vůdci nesmí chybět někdo jako Napoleon (Francie), Kateřina Veliká (Rusko) nebo Washington (USA).

Každá nová hra začíná v roce 4000 př. l. Začínáte s jednou jednotkou osadníků a jednou jednotkou válečníků. Vaším úkolem je založit město a z něj vybudovat civilizaci, která bude vládnout světu. Jak těžké to budete mít, záleží na obtížnosti, se kterou začnete a na vašich rozhodnutích. Každý tah a rozhodnutí, které ve hře uděláte, ovlivní průběh celé hry. Jedno z nejdůležitějších rozhodnutí, které uděláte skoro na začátku, je výběr politiky, kterou se daný stát bude řídit. Na výběr máte hned několik možností, z nichž vás každá směřuje jinam.

Ve hře najdete mimo klasických civilizací také městské státy. Jedná se o civilizace pouze s jedním městem, ale značným vlivem. Fungují jako samostatné politické celky, které vám zadávají různé úkoly v průběhu hry. Například, když má jeden městský stát spory s druhým, zadá vám úkol dobýt druhý městský stát, nebo alespoň oslabit jeho ekonomiku vymáháním poplatků. Vykonáním úkolu získáte značný politický vliv na městský stát, kterému jste splnili úkol, a může to vést až ke spojení, které je pro vás velice přínosné, jelikož za každých pár tahů můžete jako dárek dostat jednotky nebo nějakou z luxusních surovin, kterými městský stát oplývá.

Velikou výhodou hry je, že se pořád něco děje. Chvilku si myslíte, že máte všechno pod kontrolou, a po několika tazích se to na vás všechno sype. Je to důsledkem toho, že počítačem řízené postavy v této hře nejsou vůbec hloupé, jako to bývá u většiny her, ba naopak jsou velice chytré a jsou obstojným protihráčem. Při vyjednávání obchodu jednají ve svém zájmu a mnohdy tvrdě. Umí ale i plánovat několik tahů dopředu, a to jak v obchodu, tak v bojových situacích, kterých je ve hře také dostatek.

Na závěr bych dodal, že u hry je nutné přemýšlet, ale zároveň se výborně zabavíte. Hru bych doporučil fanouškům strategie a lidem, co se chtějí zabavit na hodně dlouhou dobu. Sám u hry rád zůstanu a možnost hrát s přáteli přes Steam činí hru ještě zábavnější.

Pavel Holický

Vážení studenti,

pamatujete na ty krásné doby, kdy jste byli v prváku? Všichni celí překvapení, nikdo po vás nic moc nechtěl a my jsme se mohli krásně válet a učit se latinu. Kdo by si nechtěl vzpomenout na takovou krásnou nostalgii s naší paní učitelkou Štyxovou? Prváci si vyzkouší, co **už** umí. A ostatní si vyzkouší, co **ještě** umí. Hurá do vyplňování. Schválně...

TEST

Tak se ukažte, jak „sekáte latinu“.

1. vulnus lacerum je:

- a) řezná rána
- b) tržná rána
- c) střelná rána

2. in cavo thoracis se nenachází:

- a) pulmones
- b) cor
- c) renes

3. krk se latinsky řekne:

- a) collum
- b) columna
- c) cubitus

4. palatum molle znamená:

- a) bubínek
- b) tvrdé patro
- c) měkké patro

5. mediánní rovina:

- a) prochází předozadně středem těla a dělí ho na 2 souměrné poloviny
- b) dělí tělo na horní a dolní polovinu
- c) je kolmá na rovinu sagitální

6. hrudní obratle se řeknou:

- a) vertebrae sacrales
- b) vertebrae thoracicae
- c) vertebrae lumbales

7. ophtalmologia je:

- a) oční lékařství
- b) ušní lékařství

c) krční lékařství

8. který ze svalů je na dolní končetině:

- a) musculus deltoideus
- b) musculus sternocleidomastoideus
- c) musculus gluteus medius

9. z levé srdeční komory vystupuje:

- a) vena cava inferior
- b) aorta
- c) vena pulmonalis

10. která část člověka bolí, pokud je postižen artralgií:

- a) klouby
- b) žaludek
- c) hlava

11. která kost se nenachází na lebce:

- a) maxila
- b) os lacrimale
- c) os illium

12. opačný směr k medialis je:

- a) lateralis
- b) dorsalis
- c) ventralis

13. na malíkové straně předloktí se nachází:

- a) radius
- b) humerus
- c) ulna

14. diarrhoea je :

- a) zácpa
- b) průjem
- c) žaludeční nevolnost

15. haematuria je:

- a) krev v moči
- b) moč v krvi
- c) chudokrevnost

Správné odpovědi: 1.b, 2.c, 3.a, 4.c, 5.a, 6.b, 7.a, 8.c, 9.b, 10.a, 11.c, 12.a, 13.c, 14.b, 15.a

NÁBOR NOVÝCH ČLENŮ

Zdravím vás vážení čtenáři,

každé číslo, každé písmeno a každý článek, který si můžete v tomto čísle a v číslech minulých přečíst, se zde neobjevily jen tak. Každé číslo a písmeno musel někdo do časopisu napsat, obrázky vytvořit nebo stáhnout z internetu a vložit do časopisu. Nic se neděje náhodou. Všechno má nějakou příčinu a za každým činem-úspěchem je veliký kus dřiny. Napsání článků, jejich následná kontrola, poté vše sloučit do celku a dát tomu všemu duši a pěkně graficky zpracovat. A nejen to. Musíte mít jasný obraz, vizi, nápad a ideu toho, co chcete napsat a dokázat. Dát svému okolí myšlenku, vyjádření a sdílení nějakého směru. Myšlenku má každý, ale sdílet a vyjádřit ji v pěkné formě umí již méně lidí. Avšak tu mezi námi jsou a je jich spousta, jenom o tom sami nevědí. A proto se vás dovolávám. Chodím často po chodbě a všímám si. Vidím, že někteří lidé na vyjadřování svých myšlenek mají talent. Tak proč ho nevyužít v něčem takovém, jako je například přispívání do časopisu? Všichni redaktoři, grafici, konzultanti a jiní přispívající jsou dobrovolníci. I já jím jsem. Nikdo nic nedělá z donucení. Děláme toto všechno pro vás, protože nás to baví. Ale všechno začíná a také končí, aby mohlo začít něco jiného. Včetně našich redaktorů. Čtvrtáci nám vyrostli ve svědomité a pilné studenty a naši školu opouštějí a vydávají se vstříc světu a dalším studiím... No potěš pánbůh. Hodně štěstí na jejich cestě. Starší krev tedy odchází a my potřebujeme krev mladou. A proto se tímto článkem obracím na vás na všechny. Pokud seberete odvahu a přeperete lenost, kterou v sobě má každý student hluboce zakořeněnou, tak zkuste někdy o přestávce zaklepat na kabinet v přístavbě č. 013 nebo mě kontaktujte na facebooku. Budu rád, když se ozvěte. Jsme rádi za každou novou tvář. Časopis se neskládá z písmenek a obrázků, ale z lidí, kteří ho tvoří. Přidejte se k nám a dokažte, že škola pro vás nekončí posledním zvoněním, ale že vám záleží i na lidech, které v ní potkáváte. Brzy na viděnou...

Facebook: Břetislav Vonšovský

NA TOMTO ČÍSLE SE PODÍLELI

- Břetislav Vonšovský
- Aneta Frnková
- Honza Kovář
- Jana Starcová
- Karolína Nováková
- Veronika Hanžlíková
- Kristýna Michálková
- Wendy Bartáková
- Lucie Kvasničková
- Mirka Neubauerová
- Pavel Holický
- Štěpánka Hercíková
- Tereza Kekrtová
- Veronika Karasová
- Viktorie Dvořáčková
- Simona Volková
- Barbora Sedláčková
- Ilona Bláhová
- Pavel Leština